

Palieciet uz takas

Rozmarija M. Viksoma
Sākumskolas vispārējā prezidente

Es liecinu, ka, cieši turot savu bērnu roku un sekojot Glābēja vadībai, mēs visi atgriezīsimies mūsu Debesu mājās un būsīm drošībā mūsu Debesu Tēva rokās.

Nesen redzēju, kā piedzimst mazītiņā Keita Elizabete. Pēc nākšanas pasaulē, Keita, atrodoties mātes rokās, pastiepa savu rociņu un saķēra mātes pirkstu. Šķita, it kā mazā Keita ar to sacītu: „Ja turēšos pie tevis, vai tu palīdzēsi man palikt uz takas, kas ved atpakaļ pie mana Debesu Tēva?”

Septiņu gadu vecumā Džozefs Smits saslima ar vēdertīfu un viņa kājā attīstījās infekcija. Doktors Neitans Smits izmantoja jaunu procedūru, ar kuras palīdzību infekcijas skarto kāju varēja glābt. Doktoram Smitam vajadzēja bez anestēzijas iegriezt Džozefa kājā un izņemt inficētās kaula daļas. Džozefs noraidīja brendiju, kas palīdzētu remdēt sāpes, un atteicās no sasiešanas, sakot: „Lai tēvs apsēžas uz gultas un tur mani savās rokās, un es darīšu visu, kas nepieciešams.”¹

Mēs sakām bērniem visā pasaulē: „Saņem manu roku! Turies stingri! Mēs kopā noturēsimies uz takas, kas ved atpakaļ pie Debesu Tēva.”

Vecāki, vecvecāki, kaimiņi, draugi un Sākumskolas vadītāji — ikviens no mums var pastiept roku bērniem. Mēs varam apstāties, nomesties ceļos, ielūkoties viņu acīs un sajūst viņu iedzimto vēlmi sekot Glābējam. Turiet cieši viņu roku! Ejiet kopā ar viņiem! Tā ir mūsu iespēja noenkurot viņus uz ticības takas.

Nevienam no bērniem nevajag mērot šo ceļu vienatnē, ja vien mēs nebeidzam atklāti runāt par glābšanas ieceri. Izpratne par šo ieceri palīdzēs viņiem stingri turēties pie patiesības par to, ka viņi ir Dieva bērni un ka Viņam ir iecere, kas domāta viņiem, jo viņi dzīvoja ar Viņu pirmszemes dzīvē, jo viņi priekā gaviļēja par iespēju nākt uz šo Zemi un jo, pateicoties Glābēja palīdzībai, mēs visi varam atgriezties mūsu Debesu Tēva klātbūtnē. Ja viņi sapratīs ieceri un to, kas viņi īsti ir, viņi nebaidīsies.

Almas 24. nodaļā mēs lasām: „Viņš mīl mūsu dvēseles, tāpat kā Viņš mīl mūsu bērnus; tādēļ ... glābšanas iecere [tiek] darīta zināma mums tāpat kā nākamajām paaudzēm.”²

Mēs sākam darīt ieceri zināmu saviem bērniem, kad mēs paši cieši turamies pie dzelzs margas.

Cieši turoties pie dzelzs margas, mēs varam uzlikt savu roku viņu plaukstai un kopīgi doties pa taisno un šauru taku. Mūsu piemēram viņu acīs ir liela nozīme. Viņi iet kopsoli ar mums, ja jūtas droši par mūsu rīcību. Mums nav jābūt nevainojamiem — vien godīgiem un patiesiem. Bērni vēlas justies vienoti ar mums. Kad kāds no vecākiem saka: „Mēs to varam! Mēs varam ik dienu kopā ar ģimeni lasīt Svētos Rakstus,” bērni tam

sekos!

Kāda ģimene ar četriem maziem bērniem raksta: „Mēs nolēmām sākt ar mazumiņu, jo mūsu bērniem ir neliela uzmanības noturība. Mūsu vecākā meita vēl neprot lasīt, tomēr viņa var atkārtot mūsu teikto. Tā nu mēs uzsākām lasīt Mormona Grāmatu — tikai trīs pantus ik vakaru. Mēs ar vīru izlasījām katrs pa pantam un Sidnija vienu pantu atkārtoja. Kad arī puikas sāka atkārtot pa pantam, mēs progresējām līdz četriem un pēc tam — pieciem pantiem. Tiesa, tas bija nogurdinoši, bet mēs turpinājām. Mēs centāmies pievērst uzmanību pastāvīgumam, nevis ātrumam. Lai pabeigtu Mormona Grāmatu, mums bija nepieciešami trīssarpus gadi. Tā bija brīnišķīga gandarījuma sajūta!”

Ģimenes māte turpina, sakot: „Tagad Rakstu lasīšana ir mūsu ģimenes ikdienas paradums. Mūsu bērni saprot Rakstos izmantoto valodu, un mēs ar vīru izmantojam iespēju liecināt par patiesību. Pats svarīgākais ir tas, ka mūsu mājās ir vairāk Svētā Gara.”

Vai jūs mācāties no šīs ģimenes to pašu ko es? Ja esam nodomājuši cieši turēties pie Dieva vārda, varam lasīt kaut vai pa vienam Svēto Rakstu pantam. Nekad nav par vēlu sākt. Jūs varat sākt jau tagad!

Ja nemācīsim savus bērnus paši, to darīs pasaule, un bērni jau pavisam agri spēs apgūt visu, ko pasaule viņiem māca. Tam, ko vēlamies, lai viņi zinātu pēc pieciem gadiem, jābūt daļai no mūsu šodienas sarunas ar viņiem. Izmantojiet ikvienu izdevību viņus mācīt, ļaujiet, lai ikviena dilemma, katras rīcības sekas un ikvienas grūtības, ar ko viņi saskaras, sniedz iespēju mācīt, kā turēties pie evaņģēlija patiesībām.

Jaunā māmiņa Šenona negaidīja, ka mācīs bērniem par lūgšanas spēku, kad viņi saspiedās mašīnā, lai dotos uz 40 minūšu attālumā esošajām mājām. Izbraucot no vecmāmiņas mājām, no gaidāmās vētras nebija ne vēsts, taču, braucot cauri kanjonam, nelielais sniedzis pārauga sniegunī. Mašīna sāka slīdēt pa ceļa virsmu. Drīz vien viņi vairs neko nevarēja saskatīt. Abi mazākie bērni jūta saspringumu un sāka raudāt. Šenona teica vecākajiem, astoņus un sešus gadus vecajiem bērniem Heidijai un Tomasam: „Jums ir jālūdz. Lai droši tiktu mājās, mums nepieciešama Debesu Tēva palīdzība. Lūdziet, lai mēs neiestigtu un nenoslīdētu no ceļa!” Vadot mašīnu, viņas rokas trīcēja, taču, neskatoties uz to, viņa saklausīja nelielās lūgšanas, kas tika čukstus izteiktas no aizmugurējā sēdekļa: „Debesu Tēvs, lūdzu, palīdzi mums droši nokļūt mājās! Lūdzu, palīdzi, lai mēs nenoslīdētu no ceļa!” Drīz vien lūgšanas nomierināja abus mazākos bērnus un viņi beidza raudāt. Tajā brīdī viņi uzzināja, ka slēgtais ceļš liedz braucienu turpināt. Viņi uzmanīgi apgriezās un uzmeklēja moteli, kur pārļaut nakti. Tikuši motelī, viņi noietās ceļos un pateicās Debesu Tēvam par savu drošību. Tonakt māte bērniem iemācīja, cik liels spēks ir lūgšanai.

Ar kādiem gan pārbaudījumiem nāksies saskarties mūsu bērniem? Līdzīgi Džozefam Smitam mūsu bērni var iegūt drosmi, lai „darītu visu, kas nepieciešams”. Ja mēs ar nolūku neatlaižam viņu roku un mācām par Debesu Tēva ieceri, izmantojot lūgšanu un Svēto Rakstu spēku, viņi uzzinās, *no kurienes* viņi ir nākuši, *kādēļ* viņi ir šeit un *kurp* dodas.

Pagājušajā pavasarī mēs ar vīru apmeklējām četrgadīgā mazdēla futbola spēli. Laukumā valdīja jūtams satraukums, dzenoties pakaļ futbola bumbai, spēlētāji skraidīja uz visām pusēm. Kad atskanēja beigu signāls, spēlētāji nezināja, kurš ir uzvarējis un kurš —

zaudējis. Viņi bija vienkārši spēlējuši. Treneri vadīja spēlētājus paspiest roku pretinieku komandai. Un tad es piedzīvoju kaut ko ievērības cienīgu — treneris mūs uzaicināja izveidot uzvaras aleju. Visi vecāki, vecvecāki un skatītāji, kas bija nākuši skatīties spēli, sastājās divās rindās, kas vērstas viena pret otru, un, paceļot rokas, izveidoja arku. Bērni spiegdami skrēja pa uzmundrinošo vecāku un skatītāju izveidoto taciņu. Drīz vien šajā izpriecā iesaistījās arī pretinieku komandas bērni, un pieaugušie izsauca ovācijas visiem spēlētājiem — gan uzvarētājiem, gan zaudētājiem, kamēr viņi skrēja pa šo uzvaras taku.

Savās domās es redzēju citu ainu. Man likās, ka redzu, kā bērni dzīvo saskaņā ar ieceri — ar to ieceri, ko Debesu Tēvs radījis katram individuāli. Viņi skrēja pa taisno un šauro taku zem mīlošo skatītāju rokām, un ikviens no viņiem priecājās par to, ka ir uz šīs takas.

Jēkabs teica: „Ak, cik dižena ir mūsu Dieva iecere!”³ Glābējs rāda ceļu un vada mūs.⁴ Es liecinu, ka, cieši turot savu bērnu roku un sekojot Glābēja vadībai, mēs visi atgriezīsimies mūsu Debesu mājās un būsīm drošībā mūsu Debesu Tēva rokās. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, red. Preston Nibley (1958), 56.–57. lpp.
2. Almas 24:14.
3. 2. Nefija 9:13.
4. Skat. „Ak, kāda mīlestība, prāts”, Baznīcas dziesmas pieaugušajiem un bērniem, 19. lpp.